

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: P. K.**, bytem R., A., zastoupen JUDr. Radimem Charvátém, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Lidická 51, Brno, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 7. 2013, č. j. PUV 2003-14431/18847/2006/ÚPV,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 7. 2013, č. j. PUV 2003-14431/18847/2006/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 2. 2006, č. j. 60776/2005 (dále též „rozhodnutí ze dne 20. 2. 2006“). Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím na návrh společnosti SAZKA, a. s. (dále „jen navrhovatel“), vymazal podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o užitných vzorech“), užitný vzor č. 13650 s názvem „Systém samoobslužného sázkového terminálu“ (dále jen „napadený užitný vzor“), jehož majitelem byl žalobce. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel ze tří cizojazyčných dokumentů předložených navrhovatelem: US patent 6783456 zveřejněný dne 19. 6. 2003 (dále jen „D1“), patentová přihláška EP 1199690 zveřejněná dne 24. 4. 2002 (dále jen „D2“) a mezinárodní patentová přihláška WO 0067215 zveřejněná dne 9. 11. 2000 (dále jen „D3“)

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že napadený užitný vzor byl s právem přednosti ode dne 30. 6. 2003 zapsán do rejstříku užitných vzorů dne 8. 9. 2003 s nároky na ochranu tohoto znění:

1. Systém samoobslužného sázkového terminálu, obsahující mikroprocesor (A) sázkového terminálu a modul (B) napájení a datového zabezpečení, jenž zahrnuje blok (2) přepěťové ochrany propojený se zdrojem (1) napětí a záložním zdrojem (3) napětí a dále blok (4) přenosu dat propojený přes komunikační síť (5) s centrálou (6) sázkové společnosti, vyznačující se tím, že alespoň jedno uživatelské rozhraní (C), zahrnující datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, je propojeno s mikroprocesorem (A) samoobslužného sázkového terminálu, přičemž uživatelské rozhraní (C) tvoří samostatnou část samoobslužného sázkového terminálu.
2. Systém samoobslužného sázkového terminálu podle nároku 1, vyznačující se tím, že uživatelské rozhraní (C) dále obsahuje čtečku, a/nebo zapisovač (9) elektronických karet, zařízení (10) pro příjem, a/nebo výdej hotovosti a zařízení (11) pro vystavení dokladu, které jsou připojeny k mikroprocesoru (A) sázkového terminálu.
3. Systém samoobslužného sázkového terminálu podle kteréhokoliv z předcházejících nároků, vyznačující se tím, že k mikroprocesoru (A) sázkového terminálu je dále připojen modul (O) periferních zařízení a modul (E) obsluhy, který obsahuje čtečku, a/nebo zapisovač (9) elektronických karet, datový displej (7), zařízení (8) pro zadávání dat, zařízení (13) pro tisk z datových sestava zařízení pro vystavení dokladu (11).
4. Systém samoobslužného sázkového terminálu podle nároku 1, vyznačující se tím, že uživatelské rozhraní (C) tvoří počítač (G) s mikroprocesorem (F), který dále obsahuje datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, přičemž je propojen s mikroprocesorem (A) sázkového terminálu.

Žalovaný nejprve uvedl, že namítané dokumenty D1, D2 a D3 byly zveřejněny přede dnem práva přednosti napadeného užitného vzoru a představují tudíž pro posuzování podmínky novosti a podmínky přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti u technického řešení relevantní stav techniky. Žalovaný před vlastním porovnáním chráněného technického řešení s herními systémy popsány v namítaných dokumentech uvedl, že v odborné terminologii sázkových a hracích systémů představují uživatelská rozhraní herního terminálu ta zařízení, s jejich pomocí hráč či zákazník získává instrukce k provádění potřebných operací, vybírá druh hry, tipuje předpokládaný výsledek herní události či tahu, vkládá vsazenou finanční částku buď v hotovosti nebo formou bankovní karty či vybírá výhru, a to včetně tisku příslušných písemných dokladů. Jedná se tedy o součásti systému jako monitor, resp. datový displej, klávesnice a tzv. myš, přístroj pro příjem a výdej mincí a bankovek, čtečka karet, tiskárna a další. Žalovaný se ztotožnil s tím, že technické řešení podle prvního nároku na ochranu bylo ke dni práva přednosti napadeného užitného vzoru nové, neboť nebylo součástí stavu techniky ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o užitných vzorech. Žalovaný dále přezkoumal, zda první nárok na ochranu přesahuje vzhledem k namítaným dokumentům rámec pouhé odborné dovednosti či nikoli. Dle názoru žalovaného je třeba za dokument nejbližšího stavu techniky pokládat dokument D1.

Zapojení centrálního ovladače s hracími terminály podle dokumentu D1 odpovídá těm znakům prvního nároku na ochranu, které specifikují, že alespoň jedno uživatelské rozhraní (C), zahrnující datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, je propojeno s mikroprocesorem (A) samoobslužného sázkového terminálu. Herní terminál z dokumentu D1 (v terminologii napadeného užitného vzoru „uživatelské rozhraní“) tvoří samostatnou část namítaného interaktivního sázkového terminálu. Systém provádí peněžní transakce a musí být tedy opatřen příslušnými zabezpečovacími prvky ochrany dat. Spojení přes komunikační síť je zajišťováno modemy, které jsou na straně centrálního počítače zabezpečené. Část modulu (B) v prvním nároku na ochranu napadeného užitného vzoru týkající se datového zabezpečení je z namítaného dokumentu D1 rovněž zjevná. Hlavní počítač popsáný v namítaném dokumentu D1 odpovídá centrále (6) sázkové společnosti, resp. té části prvního nároku na ochranu, podle které je blok (4) přenosu dat propojený přes komunikační síť (5) s centrálou (6) sázkové společnosti. U systému, který je určen pro nepřetržitý provoz a provádí nahodile v závislosti na průběhu her peněžní operace, je opatření náhradním zdrojem prakticky nutností, které si je vědom v dané oblasti techniky každý odborník. Stejnou nutností je i přepětěová ochrana. Opatření systému samoobslužného terminálu blokem (2) přepětěové ochrany, propojeným se zdrojem (1) napětí a záložním zdrojem (3) napětí, je proto výsledkem rutinní činnosti odborníka v příslušném oboru, nejedná se o výsledek tvůrčího úsilí, které by bylo možno pokládat za přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti ve smyslu § 1 zákona o užitných vzorech.

Žalovaný odmítl rozkladovou námitku, že se správní orgán prvního stupně nezabýval zásadní odlišností, kterou má být (oproti namítanému interaktivnímu sázkovému systému popsánému v dokumentu D1) nepřítomnost jakéhokoli druhého či dalšího mikroprocesoru mezi uživatelským rozhraním a centrálou sázkové společnosti. Tvrzení žalobce, že v dokumentu D1 je každý hrací terminál opatřen vlastním mikroprocesorem, je možno akceptovat. Stavem techniky je však nejen konkrétní vyobrazení namítaného systému, ale i další části, z nichž nutnost mikroprocesoru v každém hracím terminálu nevyplývá. Je tedy na odborníkovi, aby v závislosti na požadované funkci hracího terminálu jej opatřil uživatelským rozhraním s mikroprocesorem, nebo aby hrací terminál či herní místo opatřil uživatelským rozhraním bez mikroprocesoru, jehož funkce v takovém případě převezme mikroprocesor centrálního řadiče, který je potom jediným mikroprocesorem na datové cestě od herního místa k hlavnímu počítači systému. Ostatně podobné uspořádání systému s jediným mikroprocesorem na příslušné datové cestě je schematicky vyobrazeno v dokumentu D2, v němž je mikroprocesor součástí osobního počítače. Argumentace žalobce, že systém herního místa není v terminologii napadeného užitného vzoru systémem samoobslužného sázkového terminálu a že centrální řadič opatřený síťovým řadičem z dokumentu D1 nelze ztotožnit s žádným zařízením samoobslužného sázkového terminálu popsáným v napadeném užitném vzoru, je potom v kontextu celého dokumentu D1 neopodstatněná.

Žalovaný upozornil na to, že formulace „alespoň jedno uživatelské rozhraní (C)“ uvedené v napadeném užitném vzoru zahrnuje i právě jedno uživatelské rozhraní (C), propojené s mikroprocesorem (A). Taková konfigurace samoobslužného sázkového terminálu v zásadě odpovídá zapojení systému podle dokumentu D2. Odborník obeznámený s dokumenty D1 a D2 a postavený před úkol konfigurovat chráněný samoobslužný sázkový terminál, by zvolil zapojení s jediným mikroprocesorem na datové cestě od uživatelského rozhraní k centrále sázkové společnosti, jak je tomu v dokumentu D2, anebo by se přiklonil k zapojení se dvěma mikroprocesory na datové cestě, jak je znázorněno na obr. 1 dokumentu D1. Taková volba je pro odborníka rutinní záležitostí a nepředstavuje přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti. Pokud jde o námitku, že centrální řadič v dokumentu D1 slouží

k propojení jednotlivých hracích míst s hlavním počítačem a komunikuje s mikroprocesorem hracího automatu, pak žalovaný upozornil na to, že to, že formulace „alespoň jedno uživatelské rozhraní“ připouští propojení několika uživatelských rozhraní s mikroprocesorem (A), který zajišťuje jejich propojení s centrálou sázkové společnosti a plní funkci centrálního řadiče. Přitom je nutno připomenout, že mikroprocesor (A), znázorněný vždy samostatně, ve skutečnosti pro svou funkci vyžaduje vždy přítomnost dalších elektronických součástí, jako jsou paměti, sběrnice, chlazení apod. To je uvedeno i v popisu napadeného užitného vzoru, v němž se také doporučuje koncipovat mikroprocesor (A) jako minimálně dvě počítačové jednotky, primární a sekundární.

Žalovaný dále přezkoumal, zda podmínku přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti splňují závislé nároky na ochranu 2 až 4. U druhého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru jsou v namítaném dokumentu D1 zmíněna stejná zařízení, jimiž je možno vybavit hrací terminál. Ani třetí nárok na ochranu vzhledem k dokumentu D1 nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, neboť namítaný interaktivní sázkový systém poskytuje odborníkovi vodítko, jak u samoobslužného terminálu zajistit kontrolu a sledování průběhu hry. Ohledně čtvrtého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru žalovaný konstatoval, že podobné uspořádání, v němž jsou hrací terminály přes centrální ovladač propojeny komunikační sítí s hlavním počítačem systému, je znázorněno v dokumentu D1. Jak již bylo uvedeno výše, realizace vzdáleného herního terminálu osobním počítačem, jehož mikroprocesor komunikuje prostřednictvím internetu s hlavním počítačem herny, aniž by se v komunikační cestě nacházel další mikroprocesor, je známa z namítaného dokumentu D2. Zapojení počítače obsahující datový displej a zařízení pro zadávání dat, přičemž mikroprocesor počítače je s centrálou sázkové společnosti propojen přes jiný mikroprocesor, je pro odborníka při znalosti dokumentů D1 a D2 nasnadě. Systém samoobslužného sázkového terminálu specifikovaný čtvrtým nárokem na ochranu proto nelze pokládat za přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti.

Žalovaný připomenul, že v napadeném užitném vzoru jsou zmíněny komunikační sítě jak uzavřené, tak otevřené (například internet). Komunikační síť je uvedena obecně, a je tedy nutno vycházet ze skutečnosti, že systém sázkového terminálu zahrnuje i otevřenou komunikační síť. K právnímu názoru uvedenému v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 358/2008 žalovaný uvedl, že cílem chráněného technického řešení bylo uspořádání samoobslužného sázkového terminálu a jednoduchost při jeho obsluze. Pokud žalobce poukázal na nevýhody dalšího mikroprocesoru v uživatelském rozhraní, žalovaný podotkl, že čtvrtý nárok na ochranu napadeného užitného vzoru přítomnost mikroprocesoru v uživatelském rozhraní vyžaduje. Žalovaný poukázal i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, sp. zn. 8 A 28/2010, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného o zrušení patentu č. 299791. Znalecký posudek Ing. D. M., uplatněný žalobcem v řízení o zrušení patentu č. 299791, vychází dle názoru žalovaného ze stanoviska, že odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti ani dovednosti či znalosti o kvalitě mikroprocesorů dostupných na trhu. Stanovisko znaleckého posudku také opomíjí skutečnost, že chráněný předmět zahrnuje i řešení, v němž uživatelské rozhraní tvoří v souladu s namítaným stavem techniky počítač s vlastním procesorem a všemi potřebnými součástmi nezbytnými pro jeho činnost, jak je v souvislosti s posuzováním čtvrtého nároku na ochranu konstatováno výše. Proto nelze znalecký posudek akceptovat. Žalovaný doplnil, že citovaný znalecký posudek se shoduje se závěrem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle něhož napadený užitný vzor splňuje podmínku novosti. Závěr znaleckého posudku Ing. L. K., CSc., není rozhodný, neboť porovnávány „Centrální loterijní systém s interaktivními videoloterijními terminály“ nebyl v dané věci součástí namítaného stavu techniky.

Ve vztahu k údajné absenci ověřených překladů namítaných dokumentů do češtiny žalovaný uvedl, že nebylo postupováno v rozporu s metodickými pokyny pro řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví. Obě strany řízení o návrhu na výmaz napadeného užitného vzoru jazyk namítaných dokumentů zjevně ovládají, o čemž svědčí i obsah napadeného užitného vzoru, kde jsou popsány a vysvětleny známé sázkové systémy včetně namítaných dokumentů D1 a D2. Česká odborná terminologie, kterou správní orgán prvního stupně aplikoval, nebyla v rozporu s terminologií vyplývajících z dodatečně pořízených úředně ověřených překladů namítaných dokumentů D1 a D2. Pokud některé termíny nejsou v češtině shodné, pak se jedná o rozdíly, které věcnou podstatu namítaného sázkového systému nijak nepozměňují a které tudíž na závěr o nesplnění podmínky přesáhnutí pouhé odborné dovednosti technického řešení podle napadeného užitného vzoru nemohou mít vliv. Tvzení žalobce o zcela nepravdivém výkladu podstatných znaků chráněného technického řešení tedy není opodstatněné. Není tedy důvodná ani žádost žalobce o svolání dalšího ústního jednání, kterou žalobce opíral o tyto údajně zcela nepravdivé výklady.

III. Žaloba

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž předně vznesl námitky proti postupu správních orgánů, především proti prominutí zmeškání lhůty navrhovatele k doložení úředně ověřených dokumentů z anglického do českého jazyka. Správní orgány v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a s § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vycházel z dokumentů v anglickém jazyce, ačkoli nebyla splněna podmínka úředně ověřeného překladu do jazyka českého. Žalovaný více než jeden rok judikaturu Nejvyššího správního soudu a citovaná ustanovení správního řádu nerespektoval a teprve 20. 9. 2012 vyzval navrhovatele, aby předložil úředně ověřený překlad dokumentů do českého jazyka. Lhůta uplynula dne 22. 10. 2012, aniž by navrhovatel překlad poskytl. Navrhovatel v přípisu ze dne 6. 12. 2012 jasně projevil vůli překlady nedodávat, aniž by zdůvodnil, proč tak nehodlá učinit. S ohledem na zcela zřejmé nesplnění procesní povinnosti stanovené v § 16 odst. 5 správního řádu měl žalovaný řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit. Místo toho však dne 4. 1. 2013 vyzval navrhovatele k předložení úředně ověřených překladů a znovu mu stanovil lhůtu ke splnění předmětné povinnosti (do 5. 2. 2013). Tím žalovaný porušil svou povinnost plynoucí z § 6 odst. 1 správního řádu, podle níž je správní orgán povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. I tentokrát nechal navrhovatel danou lhůtu marně uplynout. Po více než třech měsících po skončení druhé lhůty navrhovatel podal dne 29. 5. 2013 po předchozí telefonické konzultaci se žalovaným žádost o prominutí zmeškání lhůty a dne 13. 6. 2013 doručil požadované překlady. Svou žádost o prominutí lhůty navrhovatel odůvodnil tím, že patentový zástupce vzhledem k insolvenční a transformační situaci navrhovatele nedostal včas instrukci k provedení zmeškaného úkonu. Na základě tohoto zcela vágního důvodu žalovaný žádosti vyhověl.

Žalobce měl za to, že v daném případě nebyly splněny první dvě podmínky § 65 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 527/1990 Sb.“), jež se aplikuje i na řízení o užitných vzorech. Žalovaný ve svém usnesení o prominutí lhůty pouze zopakoval navrhovatelem uvedený důvod, aniž by se zabýval jeho vážností. Tento postup je o to více zarážející, když navrhovatel dne 6. 12. 2012 žalovanému jednoznačně sdělil, že úředně ověřené překlady předkládat nebude. Pokud by osoba zúčastněná na řízení nebyla schopna dát svému zástupci instrukci k opatření překladu, tím spíše by nebyla schopna dát svému zástupci instrukci

k písemnému sdělení žalovanému, že na výzvu reagovat nehodlá. Žalovaný měl postupovat v souladu s § 6 odst. 1 správního řádu a neměl za tak jasné a jednoznačné situace s rozhodnutím o zastavení řízení tak dlouho otálet. Žalovaný vůbec neposoudil splnění druhé podmínky, tj. zda navrhovatele doložil překlady a zaplatil správní poplatek ve lhůtě dvou měsíců od odpadnutí překážky. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, kdy přesně překážka spočívající v údajném neudělení instrukce zástupci navrhovatele odpadla. Pouhé vnitřní problémy navrhovatele nemohou konstituovat překážku bránící v plnění procesních povinností, zvláště když takové problémy prokazatelně ani neexistovaly. To vyplývá jak z prohlášení navrhovatele, že nebude dodávat české překlady, tak z plné moci, v níž je uveden zmocněnec navrhovatele mnohem dříve, než měla údajně odpadnout překážka řízení spočívající v nevyjasnění kompetencí. Dle údajů samotného navrhovatele nebyla jeho hospodářská situace nikterak špatná, neboť v předešlém kalendářním roce docílil zisku v řádu stovek milionů korun. Převzetí společnosti v konkursu bylo dokončeno mnohem dříve (rozhodně více než dva měsíce) před podáním žádosti o prominutí lhůty. Žalovaný tudíž nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu.

Žalobce zdůraznil, že navrhovatel byl dle § 16 odst. 2 správního řádu povinen předložit překlady dokumentů již současně s podáním návrhu na výmaz, což neučinil. Řízení o výmazu užitného vzoru je navíc ovládáno zásadou koncentrace. Nejedná se tedy o lhůtu „referentskou“, jak tvrdí žalovaný, ale o lhůtu zákonnou. Z dikce § 39 odst. 1 správního řádu *a contrario* vyplývá, že žalovaný nemůže určit lhůtu k předložení úředně ověřeného překladu, když ji stanoví zákon. Dle § 65 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. nesmí žalovaný prominout zmeškání lhůty po uplynutí jednoho roku ode dne, kdy měl být úkon učiněn. Vzhledem k tomu, že návrh navrhovatele byl doručen dne 16. 9. 2005, mohl žalovaný prominout zmeškání takového úkonu maximálně do jednoho roku od podání návrhu. Žalovaný z těchto důvodů nebyl oprávněn žádosti (o prominutí zmeškání lhůty) vyhovět a nepostupoval v souladu se zákony, jak mu ukládá § 2 odst. 1 věta první správního řádu.

Žalobce uvedl, že mu žalovaný zaslal poskytnuté překlady až spolu s usnesením o prominutí zmeškání lhůty, které mu bylo doručeno dne 2. 7. 2013. Dne 10. 7. 2013 bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí. Žalobce měl jen sedm kalendářních dnů, z nichž tři byly dny pracovního klidu, aby mohl na přeložené dokumenty reagovat. Žalovaný tak *de facto* žalobci odňal možnost se k těmto podkladům řízení vyjádřit. Postupem žalovaného byla zároveň porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. Žalovaný se rovněž dopustil porušení principu rovnosti účastníků správního řízení dle § 7 odst. 1 správního řádu, neboť po žalobci v průběhu správního řízení požadoval překlad dokumentů z angličtiny do češtiny, po navrhovateli však nikoli (s výjimkou závěru posledního řízení o rozkladu). S ohledem na to považoval žalobce usnesení žalovaného o prominutí zmeškání lhůty k předložení úředně ověřených podkladů, proti němuž nebyl oprávněn podat rozklad, za nezákonné, a z opatrnosti se domáhal jeho zrušení.

Žalobce měl za to, že žalovaný nezkoumal řádným způsobem novost (technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem) a nerespektoval právní názor obsažený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 7 Ca 358/2008, kterým bylo zrušeno jeho předchozí rozhodnutí. V citovaném rozsudku bylo výslovně uvedeno, co správní orgány ve svých předchozích rozhodnutích nezkoumaly. Je zcela zřejmé, že právě takové zkoumání je třeba provést v první řadě ve vztahu k novosti napadeného řešení. Jedině ve zkoumání novosti se totiž musí skutečně posoudit stav techniky porovnávaných dokumentů, včetně všech jejich rozdílností. To se však v dané věci nestalo. Zkoumání stavu techniky teprve při posuzování splnění další podmínky zápisné způsobilosti užitného vzoru (přesažení

rámce pouhé odborné dovednosti), kdy žalovaný dovodil znalost odborníka kombinace více namítaných dokumentů, není přípustné. Novost dokumentu D1 je zkoumána výhradně na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí, resp. v pouhém jediném odstavci. Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí absolutně vyhnul všem argumentům, důkazům a námitkám, které měl v době napadeného rozhodnutí k dispozici. Žalobce proto odkázal na svá předchozí podání učiněná jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před Městským soudem v Praze.

Žalobce v závěru žaloby uplatnil výhrady proti postupu žalovaného při zkoumání podmínky přesažení rámce pouhé odborné dovednosti. Žalovaný v této souvislosti porovnával především dokument D1, ale dokonce i kombinaci znalostí dokumentu D1 a dokumentu D2 vůči prvnímu nároku napadeného užitného vzoru. Takové zkoumání však jde jak nad rámec návrhu na výmaz, v němž není kombinace dokumentů D1 a D2 vůbec zmíněna, tak nad rámec odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V němž vůči prvnímu nároku na ochranu napadeného užitného vzoru správní orgán prvního stupně dokument D2 vůbec nepoužil. Vnášení nových skutečností do řízení o výmazu užitného vzoru a vyhledávání nových argumentů pro výmaz ze strany žalovaného je nepřípustné, jak již několikrát judikoval Nejvyšší správní soud, a v tomto smyslu tedy žalovaný pochybil.

Žalobce tedy navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve upozornil na to, že projednávaná věc úzce souvisí s patentovou přihláškou PV 2003-1824, neboť přihláška užitného vzoru je tzv. odbočenou přihláškou z přihlášky vynálezu. Shodně jako napadený užitný vzor i patent na vynález byl napaden návrhem na zrušení a je předmětem soudních řízení. Žalovaný upozornil na to, že ze souvisejících rozsudků Nejvyššího správního soudu lze shledat nejednoznačnost názorů jednotlivých senátů ve věci správního řízení, kde důkazy jsou cizojazyčné listiny. K žalobním bodům žalovaný konstatoval, že řízení o výmazu užitného vzoru bylo zahájeno dne 16. 9. 2005, tedy za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který neobsahoval úpravu jedacího jazyka a nestanovil pravidla pro předkládání cizojazyčných listin. Žalobce ve správním řízení nikterak nezpochybňoval obsah namítaných dokumentů, jak je vyložil navrhovatel a správní orgány; jeho obranou bylo pouze to, že jím přihlášené řešení splňuje podmínky zápisné způsobilosti, protože jeho řešení není v žádném z namítaných dokumentů cele obsaženo. Hlavním argumentem žalobce ve správním řízení bylo to, že napadený užitný vzor vykazuje zásadní odlišnost vůči jednotlivým dokumentům, kterou je nepřítomnost mikroprocesoru v uživatelském rozhraní. Žalobce tedy polemizoval s vydanými správními rozhodnutími nikoli z důvodu, že nebyl s to seznámit se s obsahem namítaných dokumentů kvůli jejich cizojazyčnosti, ale z důvodu svého nesouhlasu s tím, že užitný vzor nevykazuje přesažení rámce pouhé odborné dovednosti. Teprve při vydávání nového druhoinstančního rozhodnutí bylo postupováno podle správního řádu. V tuto chvíli nečinil navrhovatel žádné právní kroky. Z průběhu dosavadního řízení nikterak nevyplývalo, že by žalobci nebyl znám či že by mu nebyl srozumitelný obsah namítaných dokumentů, a to tím spíše, že se dvěma ze tří namítaných dokumentů žalobce sám operuje. Zcela nesrozumitelná je pak námitka roční nečinnosti v nyní projednávané věci.

Podle názoru žalovaného byl převod podniku v hodnotě téměř 4 miliardy korun a s tím související převod a přechod práv na nabyvatele dostatečným důvodem pro prominutí zmeškání lhůty. Uvedený postup nebyl v neprospěch žalobce ani v rozporu se správním

řádem. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že mohl prominout zmeškání lhůty pouze do jednoho roku od 16. 9. 2005. Úředně ověřený překlad byl obsahově shodný s překladem, který si správní orgány učinily v původním správním řízení, a neobsahoval tak žádné nové skutečnosti. Žalobce tedy měl v průběhu správního řízení zachována všechna procesní práva. Tvrzení, že správní orgán prvního stupně po žalobci požadoval překlad dokumentů do češtiny, se nezakládá na pravdě. Žalobce v řízení o výmazu nic neprokazoval a z tohoto důvodu ani nepředkládal žádné doklady, a navíc namítané dokumenty byly obsaženy v jím podané přihlášce užitného vzoru. Zásada rovnosti stran nebyla porušena.

Žalovaný měl za to, že se v napadeném rozhodnutí řádně zabýval námitkami ohledně počtu mikroprocesorů v namítaných materiálech a napadeném užitném vzoru. Žalovaný rovněž nepřisvědčil námitce, že nebyla řádně zkoumána novost napadeného užitného vzoru. Žalobce soustavně požaduje, aby byla zkoumána novost jeho řešení, a to přesto, že správní orgány opakovaně konstatovaly, že řešení nové je. Z kombinace dokladů D1 a D2 bylo dovozeno, že technické řešení nepřekročilo rámec pouhé odborné dovednosti; novost a přesah rámce pouhé odborné dovednosti jsou samostatně zkoumanými znaky užitných vzorů. Žalovaný konstatoval, že novost namítaných dokumentů není předmětem správního řízení, neboť tím je posouzení, zda napadený užitný vzor splňuje podmínky zápisné způsobilosti, přičemž jak novost, tak přesazení rámce pouhé odborné dovednosti měly být zkoumány ve vztahu ke třem namítaným dokumentům. Každý tento znak je samostatně myslitelný, naplnění každého má být nalézáno a posuzováno zvlášť. Není zřetelné, čeho se žalobce v této části žaloby domáhá, neboť správní orgány ve svých rozhodnutích konstatovaly, že napadený užitný vzor nový je.

Žalovaný konstatoval, že při hodnocení námitky nepřesazení rámce pouhé odborné dovednosti lze kombinovat namítané dokumenty. Navrhovatel opřel svůj návrh o tři namítané dokumenty a tvrdil, že z nich vyplývá „nenovost“ napadeného užitného vzoru a nepřesazení pouhé odborné dovednosti při vytváření technického řešení. Správní orgány pak shledaly, že řešení podle napadeného užitného vzoru je nové (nebylo cele obsaženo v žádném z namítaných dokumentů), ale při (zákonem předpokládané) znalosti řešení dle dokumentů D1 a D2 nebylo k vytvoření řešení dle užitného vzoru třeba přesáhnout pouhou odbornou dovednost. Žalobce, ač to v žalobě výslovně neuvádí, má za to, že existence jediného mikroprocesoru je i výsledkem toho, že rámec pouhé odborné dovednosti byl překročen. Napadené rozhodnutí však vychází z toho, že napadené řešení neobsahuje žádnou charakteristiku onoho mikroprocesoru a ani samotný mikroprocesor není nově vytvořen pro dané řešení. Žalovaný tedy měl za to, že žaloba je vystavěna na nepravdivých, případně účelově upravených tezích, a napadené rozhodnutí odpovídá všem procesním i hmotněprávním podmínkám. Žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Dne 13. 1. 2016 doručil žalobce Městskému soudu v Praze podání nadepsané „Sdělení žalobce s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62“, v němž shrnul závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že provedení stěžejního důkazu cizojazyčnou listinou představuje závažnou vadu řízení, neboť řízení o návrhu na výmaz užitného vzoru je ovládáno přísnou zásadou koncentrace řízení vyjádřenou v § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech. Důvody výmazu včetně označení důkazů, kterých se návrh dovolává, nemohou být dodatečně měněny. Koncentrace řízení vedle důrazu na rychlost řízení přispívá i k posílení právní jistoty účastníků. Pokud tedy žalovaný rozhodl o výmazu napadeného užitného vzoru pouze na základě cizojazyčného důkazu (dokument D1), jehož vada vyla žalobcem namítána, musí být napadené rozhodnutí zrušeno jako nezákonné.

Žalobce rovněž poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50, a konstatoval, že jeho závěry jsou přenositelné i do nyní posuzovaného řízení. V řízení o zrušení patentu žalobce č. 299791 (obsahově totožného s napadeným užitným vzorem) byly uplatněny znalecké posudky znalců RNDr. J. H., CSc. a Ing. D. M., jejichž závěry jsou relevantní i v tomto řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62, uvedl, že Městský soud v Praze jakožto soud prvního stupně pochybil, když se postavil do role odborníka a rozhodl o vynálezecké činnosti. Soud tak může učinit pouze tehdy, dospěje-li k závěru, že řešení zřejmým způsobem vyplývá ze stavu techniky i pro laika. O takový případ však nešlo o v řízení o zrušení patentu žalobce č. 299791, a nemůže tedy o něj jít ani v nyní posuzovaném řízení o výmazu užitného vzoru. Dle názoru žalobce je otázka existence podmínky přesahu rámce pouhé odborné dovednosti obsažené v § 1 zákona o užitných vzorech otázkou, na niž si soud nemůže učinit vlastní názor, a musí tedy své rozhodnutí v tomto ohledu založit na úvaze odborníků. Těmito odborníky jsou dva výše uvedení znalci. Předmětné znalecké posudky dle žalobce splňují podmínky ve smyslu § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a soudu nepřísluší zvrátit názory odborníků toliko svým vlastním laickým názorem. V dosavadním řízení se přitom všichni odborníci shodli na existenci vynálezecké činnosti. Pokud tedy dané řešení splňuje podmínku vynálezecké činnosti, tím spíše splňuje i podmínku přesahu rámce pouhé odborné dovednosti. Žalobce dodal, že postup dle § 127 odst. 2 o. s. ř. se mu jeví jako nevhodný, neboť nemůže vést k jinému závěru ohledně zápisné způsobilosti napadeného užitného vzoru, než jaký byl odborníky v řízení již vysloven.

Na sdělení žalobce ze dne 13. 1. 2016 reagoval žalobce vyjádřením, v němž konstatoval, že v průběhu správního řízení žalobce nerozporoval obsah cizojazyčných dokumentů, nenamítal nesprávnost překladu ani nesrozumitelnost cizojazyčných dokladů. Ohledně znaleckých posudků žalovaný konstatoval, že znalci nebyli ustanoveni soudem, jimi řešené otázky souvisí s předmětem řízení jen vzdáleně, znalecké posudky neobsahují doložku ve smyslu § 127a o. s. ř. a je možné vůči nim vznést i námitku podjatosti. Oba znalecké posudky je možné hodnotit jen jako určité odborné vyjádření. Znalec RNDr. H., CSc. postrádá znalosti z oboru patentovatelnosti a nemá odborné znalosti k posouzení rozhodných skutečností. Jeho znalecký posudek hodnotí vynález jako nový (což správní orgány nezpochybnily) a založený na vynálezecké činnosti, kterou spatřuje v úspore mikroprocesorů. Tato úspora však nebyla předmětem vynálezecké (odborné) činnosti původce, který si kladl za cíl uspořádání sázkového terminálu tak, aby klient mohl své sázky uskutečnit bez účasti obsluhy sázkové kanceláře. Tvrzení znalce Ing. M. je zjevně účelové, neboť úspora mikroprocesorů nebyla cílem řešení, a pokud byla tato úspora dosažena, pak se „přihodila mimoděk“ a takové řešení není dosaženo překročením odborné dovednosti. Cílem vynálezu, jak je formulován v přihlášce (i v přihlášce užitného vzoru), bylo oddělení zákazníka od obsluhy terminálu, resp. možnost umístit samostatné samoobslužné uživatelské rozhraní např. do jakékoli provozovny. Žalovaný tedy považoval sdělení žalobce včetně odkazů na „znalecké posudky“ jako účelovou snahu změnit podstatu technického řešení, kterému byla odňata ochrana napadeným rozhodnutím. Žalovaný nesouhlasil, aby zmiňované znalecké posudky byly bez dalšího vzaty za základ soudního rozhodnutí ve věci přezkumu napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Před vlastním vypořádáním žalobních námitek považuje soud za vhodné poukázat na to, že žalovaný o rozkladu žalobce proti rozhodnutí ze dne 20. 2. 2006 již v minulosti rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 17. 10. 2008, sp. zn. PUV 2003-14431 (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2008“). Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2008 bylo však napadeno žalobou podanou žalobcem a následně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 7 Ca 358/2008 – 49, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Soud v souvislosti s nyní podanou žalobou upozorňuje také na to, že některé v ní nastíněné otázky již byly v minulosti předmětem hned několika rozhodnutí správních soudů (Městského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu), které se věnovaly přezkumu rozhodnutí správních orgánů o zrušení patentu žalobce č. 299791 s názvem „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“ (dále jen „patent č. 299791“). Žalobce však v nyní posuzované žalobě vymezil předmět soudního řízení v některých ohledech odlišně.

V první žalobní námitce žalobce vyjadřoval výhrady proti procesnímu postupu správních orgánů, přičemž zejména tvrdil, že žalovaný v rozporu s § 16 správního řádu prominul navrhovateli zmeškání lhůty k doložení úředně ověřených překladů namítaných dokumentů z anglického do českého jazyka. Žalobce spatřoval v postupu žalovaného celou řadu pochybení, např. porušení § 2 odst. 1 věta první, § 3, § 6 odst. 1 a § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, § 65 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. atp.

V souvislosti s uvedenou námitkou ze správního spisu vyplývá, že po zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2008 se žalobce podáním ze dne 29. 6. 2011 obrátil na žalovaného s dotazem na stav řízení. Přípisem ze dne 4. 7. 2011 žalovaný žalobci odpověděl, že v současné době probíhá příprava návrhu nového rozhodnutí o rozkladu v dané věci, a dalším úkonem, který je možno očekávat, bude tudíž vydání nového rozhodnutí žalovaného, nevyžádá-li si však podání některé ze stran sporu provedení úkonu jiného. Dne 22. 8. 2011 doručil žalovaný žalobci podání nadepsané: „Věc: Doplnění důkazů ke správnímu řízení na výmaz ÚV 13650“, v němž jako nové důkazy označil pět písemných materiálů: kompletní spis vedený v řízení týkající se patentu č. 299791; správní žalobu proti předchozímu správnímu rozhodnutí ve věci napadeného užitného vzoru; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 7 Ca 358/2008 – 49; návrh rozkladové komise vypracovaný před pravomocným rozhodnutím o výmazu napadeného užitného vzoru; a rozsudek o správní žalobě na nezákonnost zrušení patentu č. 299791. Žalobce rovněž upozornil na to, že navrhovatel v rozporu se zněním metodických pokynů správního orgánu nedodal do správního řízení české překlady všech namítaných dokumentů. Dne 4. 9. 2012 žalobce znovu požádal žalovaného o sdělení, v jakém stavu se nachází všechna probíhající řízení ohledně napadeného užitného vzoru a jaké další kroky hodlá žalovaný v těchto řízeních provést.

Žalovaný přípisem ze dne 20. 9. 2012 navrhovateli sdělil, že s přihlédnutím k související judikatuře správních soudů je nutno doplnit oficiální překlady namítaných dokumentů D1, D2 a D3 do češtiny. Žalovaný konstatoval, že očekává, že navrhovatel požadované překlady předloží do 22. 10. 2012. Žalovaný přípisem ze dne 24. 9. 2012 žalobci na jeho žádost ze dne 4. 9. 2012 odpověděl, že v současné době se dokončuje návrh

rozhodnutí o rozkladu, tudíž dalším úkonem, který je možno očekávat, bude vydání nového rozhodnutí žalovaného. Žalobce podáním ze dne 22. 11. 2012 požádal žalovaného o svolání ústního jednání, jehož účelem mělo být vyjasnění základních pojmů porovnávaného stavu techniky a správné pochopení jednoznačných věcných důkazů. Žalobce současně požádal o urychlení řízení. Navrhovatel prostřednictvím svého tehdejšího zástupce podáním ze dne 6. 12. 2012 žalovanému sdělil, že „nebude dodávat překlady namítacích spisů“. Žalovaný přípisem ze dne 11. 12. 2012 žalobci na jeho podání ze dne 22. 11. 2012 odpověděl, že při zjišťování skutkového stavu je významná i přesná odborná terminologie v příslušné oblasti techniky, a proto byl navrhovatel vyzván k dodání českých překladů namítaných dokumentů. Přípisem ze dne 4. 1. 2013 žalovaný s poukazem na § 16 odst. 2 správního řádu navrhovatele vyzval k předložení úředně ověřených překladů namítaných dokumentů D1, D2 a D3 do češtiny, a to do 5. 2. 2013. Žalovaný konstatoval, že tato lhůta může být na základě odůvodněné žádosti prodloužena. Současně navrhovatele upozornil, že pokud ve stanovené nebo prodloužené lhůtě úředně ověřené překlady nepředloží, bude řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru zastaveno a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 2. 2006 bude zrušeno. Podáním ze dne 14. 5. 2013 žalobce požádal žalovaného o poskytnutí podstatných podkladů správního řízení v úředním jazyce a současně navrhl zastavení řízení z důvodu absence těchto podkladů.

Ve správním spise je dále založen úřední záznam z jednání ze dnů 17. 5. a 20. 5. 2013, v němž je uvedeno, že tehdejší zástupce navrhovatele konzultoval možnost prominutí zmeškání lhůty, stanovené v dopisu žalovaného ze dne 4. 1. 2013. Podáním ze dne 23. 5. 2013 navrhovatel požádal o prominutí zmeškané lhůty k dodání překladů s odůvodněním, že byl ve složité hospodářské situaci (insolvence, transformace v jinou společnost). Žalobce následně žalovanému zaslal podání ze dne 30. 5. 2013, nadepsané „Věc: Doložení neprominutelnosti zmeškání úkonu navrhovatele výmazu UV 13650 a UV 19397 jeho pozdním dodáním českých překladů namítaných dokumentů do výmazových řízení a výzva ke zrušení nezákonných rozhodnutí a zastavení nezákonných řízení“, v němž poukazyval na údajnou nemožnost zvrátit průběh nezákonných správních řízení případným prominutím zmeškání lhůty k dodání českých překladů. Přípisem ze dne 11. 6. 2013 žalovaný žalobci na jeho podání ze dne 14. 5. 2013 odpověděl, že navrhovatel překlady namítaných dokumentů ve stanovené lhůtě nepředložil, podal však žádost o prominutí lhůty k jejich předložení, o které žalovaný rozhodne. Dne 13. 6. 2013 doručil navrhovatel žalovanému požadované překlady. Žalovaný následně vydal usnesení ze dne 1. 7. 2013, č. j. PUV 2003-14431/D34743/213/ÚPV, jímž navrhovateli prominul zmeškání lhůty k předložení úředně ověřených překladů namítaných dokumentů. Poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí (dne 9. 7. 2013).

K námitce porušení § 16 správního řádu soud především uvádí, že interpretací citovaného ustanovení se komplexně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, publ. pod č. 3239/2015 Sb. NSS, v němž mj. překonal svůj předchozí právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, o nějž žalobce opíral svou žalobní argumentaci. Soud na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v podrobnostech plně odkazuje a jeho podstatné závěry shrnuje tak, že provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení sporu. Neopatření překladu cizojazyčné listiny, jíž je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník v řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí. K takové vadě soud přihlíží jen k námitce. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rovněž podotkl, že v každé konkrétní věci je nutné dbát i specifík daného typu řízení. Pro řízení před Úřadem

průmyslového vlastnictví je typické provádění rešerší a využívání značného počtu cizojazyčných dokumentů. Imanentní součástí řízení o výmazu užitého vzoru je posouzení a vyhodnocení podkladů, často cizojazyčných, a to i předložených účastníky řízení (zpravidla zastoupených i odborně způsobilými zástupci). Trvání na úředně ověřeném překladu každé cizojazyčné listiny by paralyzovalo činnost Úřadu průmyslového vlastnictví jako takovou, nehledě na to, že takový požadavek by se jevil absurdním samotným účastníkům, kteří žádnou námitku v tomto směru nevznesli. K výkladu § 16 správního řádu se v související věci žalobce (v soudním přezkumu správních rozhodnutí ve věci zrušení patentu č. 299791) vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62, v němž výslovně konstatoval, že nebylo-li z hlediska překladu o obsahu namítaných dokumentů (dokumenty D1, D2 a D3) mezi stranami sporu, nebylo potřeba, aby žalovaný opatroval jejich překlad z anglického jazyka do jazyka českého.

V intencích shora citované judikatury tedy soud považuje v daném případě za podstatné, že žalobce v žalobě ani ve správním řízení nenamítal, že by žalovaný některou z pasáží namítaných dokumentů nesprávně přeložil, resp. že by vůbec bylo sporu o správný překlad některé části namítaných dokumentů. Z obsahu podání žalobce učiněných ve správním řízení dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce požadavek na pořízení překladů relevantních podkladů (dokumentů D1, D2 a D3) předložených v anglickém jazyce opíral nikoli o to, že by těmto podkladům nerozuměl z důvodu absence jejich českého překladu, ale pouze o nesprávný a formalistický (a shora citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu překonaný) výklad § 16 správního řádu. K tomu soud poukazuje např. na podání žalobce ze dne 14. 5. 2013, založené na č. 1. 100 správního spisu, v němž žalobce vyjádřil požadavek na provedení překladu namítaných dokumentů s odůvodněním, že „vedení správního řízení v jazyce, který není jazykem úředním, v tomto případě litera správního řádu neumožňuje“. Stejně tak v podání ze dne 30. 5. 2013, založeném na č. 1. 105 správního spisu, žalobce nenamítá, že by dokumentům předloženým v anglickém jazyce nerozuměl, ale s odkazem na § 16 odst. 2 správního řádu vyjadřoval názor, že „úkon předložení písemností v cizím jazyce a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého byl povinen z litery výše uvedeného ustanovení učinit bez dalšího navrhovatel výmazu ke dni podání návrhu na výmaz“ (srov. str. 4 podání žalobce ze dne 30. 5. 2013).

Soud rovněž poukazuje na to, že spor o správný překlad namítaných dokumentů nevznikl ani v předcházejícím správním řízení, zakončeným vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2008. Žalobce naopak v rozkladu ze dne 20. 3. 2006 (podanému proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 2. 2006) poměrně podrobným způsobem obsah namítaných dokumentů věcně rozebíral. Žalobce relevantním způsobem nenamítal nutnost provedení překladu cizojazyčných dokumentů ani v soudním řízení ukončeném vydáním rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 7 Ca 358/2008 – 49. Otázky související se zajištěním překladu namítaných dokumentů do češtiny tedy vyvstaly až ve správním řízení následujícím po vydání citovaného zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze. Soud pak má za to, že žalovaný přistoupil k požadavku na překlad dokumentů D1, D2 a D3 do češtiny nikoli z důvodu sporu o správný překlad, ale v důsledku tehdy existující a v té době nezpochybněné linie judikatury správních soudů (stojící na závěru, že správní orgán nemůže provádět důkaz cizojazyčnou listinou, aniž by si opatřil její oficiální překlad do českého jazyka), která byla až po vydání napadeného rozhodnutí překonána rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 60. To je rovněž patrné např. z přípisu žalovaného ze dne 20. 9. 2012, založeném na č. 1. 91 správního spisu, v němž žalovaný výslovně poukazuje na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, resp. Městského soudu v Praze. V přípisu ze dne 11. 12. 2012

sice žalovaný obecně odkazuje na význam „přesné odborné terminologie v příslušné oblasti techniky“, avšak toto tvrzení nijak nekonkretizuje. Ani žalovaný tak v průběhu správního řízení neoznačil žádnou konkrétní část namítaných dokumentů, o jejímž správném překladu by snad vyvstaly či mohly vyvstat mezi stranami pochybnosti.

Soud má za to, že za dané procesní situace, v níž mezi stranami nevznikl spor o obsah namítaných dokumentů z hlediska jejich správného překladu, nebylo povinností žalovaného požadovat po navrhovateli provedení překladů namítaných dokumentů do češtiny. Pokud tak žalovaný přesto učinil, pak lze tento postup hodnotit jako formalistický, bez jakéhokoli přínosu pro správnost rozhodnutí ve věci samé. Soud naopak dospěl k závěru, že žalovaný by pochybil, pokud by řízení o návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru zastavil bez věcného projednání pouze v důsledku toho, že by (nesprávně) trval na splnění povinnosti navrhovatele opatřit úředně ověřené překlady namítaných dokumentů. S ohledem na to soud považuje za nadbytečné posuzovat, zda došlo či nedošlo ke splnění podmínek pro prominutí zmeškání lhůty ve smyslu § 65 zákona č. 527/1990 Sb., neboť žalovaný za dané procesní situace nemohl po navrhovateli požadovat dodání úředních překladů namítaných dokumentů, natož pod sankcí zastavení řízení o návrhu.

Soud přisvědčuje žalobci v tom, že žalovaný v důsledku shora popsaného postupu skutečně nevyřídil věc bez zbytečných průtahů ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu. Došlo k tomu však nikoli proto, že by žalovaný byl povinen pro absenci překladů namítaných dokumentů řízení zastavit, jak tvrdí žalobce, ale v důsledku toho, že žalovaný na splnění této v dané věci neodůvodněné povinnosti trval. Soud je tedy toho názoru, že v postupu žalovaného sice došlo k procesnímu pochybení spočívajícímu v porušení povinnosti vyřizovat věc bez zbytečných průtahů, toto pochybení však nedosahuje takové intenzity, aby mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Postupem žalovaného nemohlo dle názoru soudu dojít ani k porušení § 7 odst. 1 správního řádu, neboť je zřejmé, že to byl nikoli žalobce, ale navrhovatel, po kterém žalovaný zbytečně požadoval předložení překladů relevantních dokumentů. K tomu soud podotýká, že navrhovatel nakonec požadované překlady skutečně předložil. Soud zároveň nezjistil, že by žalovaný po žalobci vyžadoval plnění jeho procesních povinností ve vyšší míře než po navrhovateli.

K námitce, že žalovaný *de facto* odňal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům řízení, když překlady mu byly doručeny dne 2. 7. 2013 a napadené rozhodnutí již dne 10. 7. 2013, soud připomíná svůj předchozí závěr, že v průběhu správního řízení nevznikl žádný spor o překlad namítaných dokumentů. Z jednotlivých podání žalobce učiněných ve správním řízení je patrné, že žalobce obsahu namítaných dokumentů již od zahájení správního řízení rozuměl a podrobně se k nim vyjadřoval. Kromě již citovaného rozkladu žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 2. 2006 soud poukazuje např. na vyjádření k návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru ze dne 30. 11. 2005, které žalobce učinil již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Nelze tak souhlasit s tím, že by postupem žalovaného byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, neboť je zřejmé, že názory žalobce na obsah namítaných dokumentů mohly být podrobeny přezkumu ze strany jak správního orgánu prvního stupně, tak ze strany žalovaného. Soud rovněž konstatuje, že pro žalobce nemohlo být vydání rozhodnutí o rozkladu překvapivé, neboť sám žalovaný jej např. připsal ze dne 4. 7. 2011 upozornil na to, že dalším očekávaným úkonem ve věci bude vydání nového rozhodnutí o rozkladu, nevyžádá-li si podání některé ze sporných stran řízení provedení úkonu jiného. I po zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2008 soudem měl tedy žalobce fakticky více než dva a půl roku na to, aby se mohl znovu k podkladům řízení vyjádřit.

Žalobce v dalším okruhu žalobních námitek zejména tvrdil, že žalovaný nerespektoval právní názor obsažený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 7 Ca 358/2008 – 49. Soud v dané věci uvádí, že Městský soud v Praze zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci (rozhodnutí ze dne 17. 10. 2008) s tímto odůvodněním: *Jednou ze zásadních námitek v rozkladu bylo tvrzení, že se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezabývalo zásadní odlišností, z níž plyne nepřítomnost jakéhokoliv druhého či dalšího mikroprocesoru v zapojení mezi uživatelským rozhraním a centrálou sázkové společnosti, čímž by takové řešení mělo splnit i vyšší nároky, než pouhé přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti. Žalobce tvrdil, že řešení napadeného užitného vzoru je výrazně jednodušší, než u namítaného dokumentu D1 a odborníkovi tak musí být zřejmé, že z přítomnosti mikroprocesoru v klientské stanici podle dokumentu D1 vyplývají další důsledky uspořádání zařízení, neboť procesor ke své činnosti vyžaduje celou řadu dalších prvků, jako jsou operační paměti, sběrnice, napájení, chlazení apod., jak je zřejmé z obr. 8 dokumentu D1. Takové provedení je tudíž výrazně složitější, dražší a náchylnější na poruchy. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tuto námitku zcela pominul, ačkoliv se týkala podstaty věci. (...) [O]důvodnění rozhodnutí je neúplné a nepřesvědčivé, v důsledku toho pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že není chráněno řešení obsahující jeden mikroprocesor, ale řešení, podle něhož jedno rozhraní je propojeno s mikroprocesorem, přičemž počet mikroprocesorů není nárokem na ochranu dán, žalobou napadené rozhodnutí neobsahovalo, žalobce se proti němu tedy nemohl vymezit v podané žalobě. Ani v tomto rozsahu se tedy soud věci zabývat nemohl. (...) Tato vada řízení je o to markantnější, že stanovisko rozkladové komise vyznělo ve prospěch žalobce, přitom poukazovalo (shodně jako žalobce v žalobě) právě na existenci pouze jednoho mikroprocesoru v napadeném řešení. Touto skutečností se tedy žalovaný nutně musel při posuzování rozkladu zabývat a přesvědčivě se s touto námitkou v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat. Soud pro úplnost podotýká, že Městský soud v Praze se ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2010 zabýval ještě tvrzenou absencí stanoviska rozkladové komise, tato problematika však není pro nyní posuzovanou věc podstatná.*

Z výše citovaného závěru rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 7 Ca 358/2008 – 49, lze dovodit, že důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného bylo to, že se v něm žalovaný nezabýval rozkladovou námitkou žalobce poukazující na nepřítomnost dalšího mikroprocesoru v napadeném užitném vzoru. V dané věci má však soud za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí citovanou rozkladovou námitkou pečlivě zabýval, a to především na straně 18 až 20 napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy právní názor vyjádřený v citovaném rozsudku Městského soudu v Praze nepochybně respektoval. Z citovaného rozsudku Městského soudu v Praze naopak nelze vyvodit závěr, že by v novém řízení bylo třeba zkoumat zejména novost napadeného užitného vzoru. Podle § 1 zákona o užitných vzorech platí: *Technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, se chrání užitnými vzory.* Užitnými vzory jsou tedy chráněna technická řešení, která splňují následující tři podmínky: 1) jsou nová, 2) přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a 3) jsou průmyslově využitelná.

K tomu soud uvádí, že správní orgán prvního stupně již v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2006 konstatoval, že žádný z namítaných dokumentů D1, D2 a D3 neprokazuje nedostatek novosti napadeného užitného vzoru. Ani žalovaný v rozhodnutí ze dne 17. 10. 2008 neshledal (v souladu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně) naplnění podmínek k tomu, aby napadený užitný vzor vymazal z důvodu, že jím chráněné technické řešení není nové. Obdobně i v napadeném rozhodnutí dospěl žalovaný k závěru, že technické řešení

napadeného užitného vzoru bylo ke dni práva přednosti napadeného užitného vzoru nové, neboť nebylo součástí stavu techniky ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o užitných vzorech. Soud tedy shrnuje, že v průběhu správního řízení nebylo mezi žalovaným a žalobcem sporu o tom, že napadený užitný vzor splňuje podmínku novosti. Pak ovšem není zřejmé, z jakého důvodu žalobce dovedl, že by bylo nutné znovu provést posuzování novosti napadeného užitného vzoru. Podle § 4 odst. 1 zákona o užitných vzorech platí: *Technické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky*. Zákon o užitných vzorech tedy vychází z toho, že řešení buď nové je, nebo není, a nerozlišuje více úrovní ani rozsahů novosti. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že technické řešení chráněné napadeným užitným vzorem je nové, pak není zřejmé, jakým způsobem by vyslovením tohoto závěru mohlo dojít k zásahu do práv žalobce. Žalobce by v dané věci mohl být dotčen pouze závěrem o tom, že určitá podmínka pro zápis užitného vzoru splněna není. Ani případná nesprávnost dílčích úvah správních orgánů nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pro napadené rozhodnutí je rozhodující pouze závěr, zda řešení je nové či nikoliv.

Soud tedy shrnuje, že shledaly-li správní orgány ve shodě se žalobcem, že jeho řešení je nové, zjevně jej tím nijak nemohly zkrátit na jeho právech (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62, vydaný v obdobné věci žalobce). Pro úplnost soud podotýká, že úvahy žalovaného jsou naprosto dostatečné a srozumitelné, poměrně podrobně se věnují srovnání technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem a není z nich patrná jakákoli snaha „vyhnout se“ argumentům žalobce. Naproti tomu všeobecný odkaz žalobce na jeho předchozí podání učiněná jak v řízení před žalovaným, tak řízení před Městským soudem v Praze nelze považovat za samostatnou žalobní námitku, neboť povinností soudu při přezkumu správního rozhodnutí není *ex offio* za žalobce vyhledávat z obsahu správního spisu (či dokonce ze soudního spisu vedeného v jiném řízení) argumenty, které by mohly svědčit o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud rovněž nepokládá za plně srozumitelné poukazy žalobce na „zkoumání novosti dokumentu D1“. Předmětem napadeného rozhodnutí je napadený užitný vzor a není tak zřejmé, v čem by závěr o „novosti“ dokumentu D1 mohl být relevantní ve vztahu k posuzování technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem. Samotný dokument D1 byl přitom zveřejněn dne 19. 6. 2003, což nezpochybňuje ani žalobce.

Žalobce ve své poslední námitce napadá úvahy žalovaného ohledně podmínky přesahu pouhé odborné dovednosti chráněného technického řešení. Žalobce měl s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu za to, že žalovaný do řízení o návrhu vnesl nové skutečnosti a vyhledával nové argumenty pro výmaz. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že kombinace dokumentů D1 a D2 není v návrhu na výmaz napadeného užitného vzoru vůbec zmíněna. Soud se v obecné rovině ztotožňuje se názorem, že žalovaný je vázán samotnými důvody návrhu na výmaz užitného vzoru a v žádném případě není oprávněn tzv. „jít nad rámec tohoto návrhu“ a konstruovat či vyhledávat důvody pro výmaz *ex offio*. Tento obecný závěr vyplývá ze žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 37/2008 – 153, publ. pod č. 1860/2009 Sb. NSS, na který navázal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 – 100, v němž konstatoval, že správní orgán je v řízení o výmazu užitného vzoru limitován obsahem návrhu na výmaz, který představuje vymezení předmětu řízení, jež nelze překročit. Soud však v této souvislosti zdůrazňuje, že výše uvedená pravidla nelze absurdně rozšiřovat až do té míry, že by žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí vyslovit žádnou úvahu, která nebyla uplatněna taktéž v návrhu. Žalovaný může uplatnit jakoukoliv argumentaci podporující důvody pro zrušení patentu (užitného vzoru), které byly uplatněny v návrhu. V takovém případě nikterak

nepřekračuje své pravomoci (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62, vydaný v obdobné věci žalobce).

V dané věci soud konstatuje, že návrh na výmaz napadeného užitého vzoru byl podrobně odůvodněn a navrhovatel v něm tvrdil, že základní technické znaky užitého vzoru jsou zřejmé jak z dokumentu D1, tak i z dokumentů D2 a D3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při posuzování podmínky přesahu pouhých odborných dovedností nejprve poukazoval pouze na obsah dokumentu D1. Pokud žalovaný následně podpůrně argumentoval např. tím, že podobné uspořádání systému s jediným mikroprocesorem na příslušné datové cestě je schematicky vyobrazeno v dokumentu D2, nejedná se o argument žalovaného jdoucí nad rámec návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru, ale o dílčí argumentaci podporující důvody uplatněné navrhovatelem v rozkladu. Obdobně lze konstatovat, že pokud navrhovatel ke svému návrhu přiložil dokumenty D1, D2 a D3, na které v textu návrhu výslovně odkázal, pak nelze považovat argumentaci žalovaného opírající se o dokument D2 za „vnášení nových skutečností do řízení“. K tomu soud podotýká, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2006 dospěl k rozhodnému závěru (o tom, že technické řešení chráněné napadeným užitém vzorem nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti) pouze s odkazem na dokument D1. Pokud žalovaný nad rámec této argumentace poukazoval na obsah dokumentu D2, pak se jednalo o zcela přípustné a správné doplnění argumentace správního orgánu prvního stupně. K tomu soud v obecné rovině připomíná, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a odvolací orgán tedy může napravit případné vady prvostupňového rozhodnutí. Tím spíše může odvolací orgán argumentaci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doplnit a přispět tak k větší přesvědčivosti vydaných správních rozhodnutí. V dané věci nelze spatřovat pochybení žalovaného ani v tom, že tak učinil za pomoci dokumentu D2, na který navrhovatel v návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru výslovně odkazoval.

Soud se tedy neztotožnil s námitkou žalobce, že by žalovaný do řízení o výmazu napadeného užitého vzoru vnesl jakékoli nové skutečnosti či konstruoval vlastní důvody pro výmaz. K tomu soud podotýká, že žalobce v žalobě neuvedl, v čem konkrétně (v jakém důvodu napadeného rozhodnutí, v jakém konkrétní argumentu) měl žalovaný při posouzení věcné podstaty návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru pochybit. Žalobce tedy v podstatě v žalobě brojil pouze proti procesnímu postupu žalovaného (namítal procesní pochybení žalovaného související s překlady namítaných dokumentů do češtiny, odněti možnosti vyjádřit se k podkladům řízení, nedostatečné zkoumání podmínky novosti, neoprávněné vnášení nových skutečností do řízení atp.), avšak věcně se proti obsahu návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru ani proti vlastnímu posouzení tohoto návrhu žalovaným nijak nevymezil. I námitky žalobce proti postupu žalovaného při posuzování podmínky přesažení rámce pouhé odborné dovednosti se dají shrnout tak, že dle názoru žalobce nebyl žalovaný z procesních důvodů oprávněn opřít důvody napadeného rozhodnutí o dokument D2; žalobce tedy nezpochybňuje žádný hmotněprávní závěr napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud považuje za nutné upozornit na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., podle něhož může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato lhůta přitom činila dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí žalobci (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

S ohledem na to lze hodnotit i obsah repliky žalobce ze dne 13. 1. 2016, v níž žalobce předestřel celou řadu dalších tvrzení a argumentů. Pokud žalobce v tomto podání konstatoval, že by se soud měl vypořádat s existencí znaleckých posudků a jejími závěry ohledně podmínky vynálezecké činnosti, pak soud opakuje, že žalobce v žalobě žádné věcné výhrady proti napadenému rozhodnutí, resp. konkrétně proti posouzení podmínky přesažení pouhé

odborné dovednosti nevznesl, a tak není zřejmé, ve vztahu k jakému žalobnímu tvrzení by měl soud tyto znalecké posudky hodnotit. Stejně tak obecné poukazy žalobce na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50, nejsou ve věci relevantní, neboť nenavazují na žádný žalobcem uplatněný žalobní bod. Pokud žalobce poukaz na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zamýšlel vznést jako žalobní námitku, pak soud konstatuje, že tato námitka je nepřípustná nejen s ohledem na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., ale i s ohledem na její nedostatečnou konkretizaci. Soud dále k argumentaci žalobce uvedené v podání ze dne 13. 1. 2016 konstatuje, že vydáním napadeného rozhodnutí nemohlo dojít k porušení zásady koncentrace řízení (navrhovatel předložil dokumenty D1, D2 a D3 již ke svému návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru a pouhé překlady těchto dokumentů do českého jazyka tak nepředstavují žádný „nový“ důkaz, neboť nevnaší do řízení žádné nové skutečnosti) ani k porušení § 16 správního řádu (k tomu soud poukazuje na svou předchozí podrobnou argumentaci k citovanému ustanovení a doplňuje, že jestliže na základě citovaného ustanovení nebyl žalovaný povinen vyzývat navrhovatele k předložení překladů namítaných dokumentů, tím spíše nelze dovodit povinnost navrhovatele předložit překlady těchto dokumentů již v návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru).

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 30. května 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová